

Postanowienie z dnia 12 października 2001 r.

III AO 32/01

Nie ma ustawowej podstawy i podlega odrzuceniu skarga o wznowienie postępowania, w której skarżący powołuje się na pozbawienie możliwości działania, na skutek zaniedbania pełnomocnika procesowego.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, w sprawie z powództwa Józefa S. i Eugeniusza K. przeciwko Kopalni Węgla Brunatnego „K.” Spółce Akcyjnej w K. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 października 2001 r. skargi powodów o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r.[...]

o d r z u c i ł skargę.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 21 marca 2001 r. [...] Sąd Najwyższy oddalił kasację powodów i kasację strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 lutego 2000 r. [...].

Powodowie od powyższego wyroku wnieśli skargę o wznowienie postępowania powołując jako jej podstawę, przepis art. 407 KPC i żądając wznowienia postępowania. W uzasadnieniu skargi podniesiono, że strona powodowa nie była należyte reprezentowana na rozprawie przed Sądem Najwyższym w dniu 21 marca 2001 r. Wynika to - według skarżących - z przeprowadzenia rozprawy pomimo nieobecności pełnomocnika powodów, który wprawdzie był o terminie rozprawy powiadomiony jednakże: „zlekceważył sobie powagę Sądu Najwyższego i bardzo ważny interes powodów i o terminie rozprawy nie powiadomił powodów, mimo że sobie ten fakt wyraźnie zastrzeżliśmy i sam na rozprawę się nie stawił”.

Ponadto w uzasadnieniu skargi podniesione zostały zarzuty dotyczące sposobu wykonywania zastępstwa powodów przez ich pełnomocnika w innych stadiach postępowania. Podniesione zostały także zarzuty co do prawidłowości wydanych w sprawie wyroków przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu i Sąd Najwyższy na skutek nie rozpoznania istoty odwołań powodów i dokonania błędnych ustaleń faktycznych oraz gołosłowności i powierzchowności uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołany w skardze jako jej podstawa art. 407 KPC określa termin wniesienia skargi o wznowienie. Oprócz zachowania terminu skarga o wznowienie postępowania musi opierać się na ustawowej podstawie, jest bowiem nadzwyczajnym sposobem, dopuszczalnego ustawowo, spowodowania rozpoznania sprawy, która została już prawomocnie zakończona.

Stosownie do art. 410 § 1 KPC sąd bada na posiedzeniu niejawnym, czy skarga spełnia ustawowe wymagania, a w razie ich braku - skargę odrzuca. Sytuacja taka zachodzi w rozpatrywanej sprawie, gdyż skarga powodów nie opiera się na żadnej z ustawowych podstaw wznowienia, które są określone w art. 401 i art. 403 KPC.

Z uzasadnienia skargi wynika zaledwie sugestia podstawy nieważności, o której mowa w art. 401 pkt. 2 KPC wobec braku należytej reprezentacji strony. Jednakże chociaż skarżący posłużyli się określeniami znajdującymi się w art. 401 pkt. 2 KPC to równocześnie wyraźnie wskazali, że nie chodzi im o takie wadliwości w zakresie reprezentacji strony, które mogą powodować - stosownie do art. 379 pkt. 2 KPC - nieważność postępowania. Skarżący bowiem nie twierdzą, że zachodziła jakakolwiek sytuacja braku zdolności sądowej lub procesowej. Nie twierdzą też, że ich pełnomocnik był nie należycie umocowany. Kierują natomiast zarzuty w stosunku do swego pełnomocnika należycie przez nich umocowanego. Wynika stąd, że skarga nie opiera się na podstawie wznowienia postępowania z przyczyny nieważności (art. 401 pkt. 2 KPC). Ponadto skarga nie opiera się na żadnej innej podstawie wznowienia (por. art. 403 KPC).

Z powyższych przyczyn na podstawie art. 410 § 1 KPC skarga podlegała odrzuceniu.

=====